

ה"ת 15516/02/22 - מדינת ישראל משטרת ישראל, ימ"ר תל אביב נגד רועי חיון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 15516-02-22 ימ"ר תל אביב נ' חיון ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המבקשת:

מדינת ישראל משטרת ישראל, ימ"ר תל אביב
ע"י ב"כ עו"ד עמית לוין, מחלקת סייבר, פמת"א

נ ג ד

המשיבים:

רועי חיון
ע"י ב"כ עו"ד רונן רוזנבלום
לי חיון
ע"י ב"כ עו"ד יניב ואקי
אלעד לוי
ביט-טק
3-4 ע"י ב"כ עו"ד עמית חדד ועו"ד נועה מילשטיין

ה ח ל ט ה

מונחת לפני בקשת המדינה (להלן: המבקשת, או המדינה) להארכת משך החזקת תפוסים (להלן: התפוסים) על פי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה), יחד עם סעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון תש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון) (להלן: הבקשה).

העובדות בקליפת אגוז

1. ביום 27.11.2022 הגישה המדינה בקשה להארכת החזקתה בתפוסים, למשך חודשיים נוספים (התפוסים נמצאים בידי המשטרה מאז חודש אוגוסט 2021, והחזקתה בהם הוארכה מעת לעת על ידי בית המשפט^[1]), כמפורט להלן). המשיבים לבקשה הם רועי חיון (להלן: משיב 1), אשת חיקו - לי חיון (משיבה 2), אלעד לוי (להלן: משיב 3), וחברת ביט טק טכנולוגיות מתקדמות בע"מ (להלן: משיבה 4, או חברת ביט טק).

2. לאחר הגשת הבקשה, נשלח אל המשיבים 1, 3 ו-4 כתב חשדות, המייחס להם עבירה לפי סעיף 3 (ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון. על פי כתב החשדות, החל מסוף שנת 2017 ועד שנת 2020 הופקדו בחשבונות הבנק של המשיבה 4 כ-111 מיליון שקלים (בשלושה חשבונות בנק נפרדים, להלן: חשבונות הבנק). נטען כי המשיב 3 הציג לבנקים מידע כוזב שלפיו הוא הנהנה הבלעדי בחשבונות חברת ביט טק, תוך שהסתיר את העובדה שהמשיב 1^[2] "הוא בעל החברה, ונהנה בחשבונותיה מתוקף כך". כתב החשדות תיאר כך: "החל מסוף שנת

2017 ועד לשנת 2021 הציג המשיב 3, על דעת המשיב 1, מצג כוזב, כלפי שני תאגידים בנקאיים ובשלושה חשבונות בנק שונים לפיו הוא הנהנה היחיד במשיבה 4 והכל במטרה להסוות את זהותו של משיב 1 כנהנה בחשבונותיה של המשיבה 4, והכל במטרה שלא יהיה דיווח בהתאם לנדרש בחוק".

3. להשלמת התמונה, להלן קיצור נמרץ של השתלשלות הפרשה: תחילת הפרשה (לפחות בחלק המתברר בפניי), ביום 7.2.2022, אז הגישה המדינה בקשה להארכת החזקתה בתפוסים, בתום 180 יום של תפיסה (התפיסה הראשונית היתה בחודש אוגוסט 2021). המשיבים לבקשה היו אז המשיבים 1-3 מושא הבקשה הנוכחית (וכן משיבים נוספים שאינם רלוונטיים עוד, ומנגד חברת ביט טק, שנוהל נגדה הליך תפיסה נפרד, ועתה היא צורפה כמשיבה לבקשה הנוכחית - משיבה 4).

4. בתחילת הדרך, לפני כשנה ומחצה, בסיס התפיסה היה חשד לביצוע עבירות מרמה, הלבנת הון, רישום כוזב במסמכי תאגיד ועבירות מס בשווי של עשרות מיליוני יורו, שבוצעו לכאורה גם מחוץ לישראל. עם זאת, במשך הזמן, ירדו מעל הפרק רוב העבירות שיוחסו למשיבים 1, 3 ו-4, והעבירה היחידה שנותרה לחובתם, כמפורט בכתב החשדות, מעוגנת בסעיף 3 (ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון, אשר בוצעה, לכאורה, בישראל. חשוב לציין, כי מדובר בעבירה חמורה הרבה פחות, ולו יחסית (אך לא רק), משלל העבירות שיוחסו למשיבים במרוצת הזמן.

על פי טענת המדינה, העבירה בה חשודים המשיבים (פרט למשיבה 2), היא בשווי 111 מיליון [3].

5. פירוט התפוסים מושא הבקשה מנוי בהחלטות הקודמות בפרשה זו, ובקצרה אספר, כי מדובר בנכסי נדל"ן בשווי עשרות רבות של מיליוני שקלים, רכבים, כסף, תכשיטים, שעונים, מחשבים, טלפונים ניידים, ועוד, השייכים למשיבים.

6. ביום 31.7.2022 קיבלתי באופן חלקי את בקשת המדינה, והוריתי על המשך תפיסתה **בחלק** מהתפוסים [4].

7. ערר שהוגש נגד החלטה זו, מכל הצדדים והכיוונים (קרי, על ידי המשיבים והמדינה גם יחד), התקבל ביום 14.8.2022 על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב (כבוד השופטת יעקובוביץ). בית המשפט המחוזי קבע כי ההחלטה חסרה התייחסות אל "פוטנציאל החילוט", ועל כן הורה על החזרת הדיון אל בית משפט השלום לצורך קביעתו, וקבלת החלטה בבקשת המדינה, בהתאם.

8. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ביחס לפוטנציאל החילוט (לרבות ביחס למסד הראייתי שגיבש אותו, ובכלל), הוריתי - ביום 30.9.2022 - על צמצום נוסף של היקף תפיסה (מעבר להחלטתי מיום 31.7.2022) [5].

9. ושוב, הוגש ערר, על ידי הכל, כמיטב המסורת. ביום 10.11.2022 קיבל בית המשפט המחוזי בתל אביב (כבוד השופט מלמד) את ערר המדינה נגד החלטה זו, ודחה את ערר המשיבים. בית המשפט המחוזי קבע כי צו

התפיסה יעמוד על כנו, ביחס **לכל** הרכוש התפוס, עד יום 1.12.2022; עד מועד זה, כך נקבע, תגיש המדינה כתב חשדות ומכתב יידוע, ולאחר מכן יטענו הצדדים, כאשר עיקר חומר הראיות גלוי לעיניהם.

10. ביום 27.11.2022 הגישה המדינה, כאמור, את בקשתה הנוספת, מושא החלטה זו, להארכת משך החזקתה בתפוסים. המשיבה כתבה בבקשתה כי המשיבים (למעט המשיבה 2) חשודים בביצוע עבירות הלבנת הון בסכומים של כ-200 מיליון שקלים[6], וביום 28.11.2022 עתידים להישלח אליהם מכתבי יידוע, בטרם שימוע לפני הגשת כתב אישום.

11. בתאריכים 25.12.2022 ו-28.12.2022 הגישו המשיבים, באמצעות באי כוחם, תגובתם לבקשת המדינה. המשיבים 1-2 ביקשו לשחרר את רכושם התפוס על ידי המדינה, וטענו כי אין בנמצא די ראיות על מנת לעמוד ברף הראייתי הנדרש בעת הזו, כדי להמשיך ולהחזיק בו. משיבים 1-2 עמדו על הראיות שביססו, לשיטת התביעה, את החשד נגד המשיב 1, ופירוטו מדוע אין די בהן כדי לבסס התפיסה. עוד טענו המשיבים, כי לעבירה המיוחסת למשיב 1 אין כל "היקף כספי", לנוכח טיבה. ממילא נטען עוד, כי שווי העבירה ירד מ-200 מיליון ₪ ל-111 מיליון ₪, ודי בכך כדי לצמצם את היקף התפיסה.

12. אף המשיב 3, באמצעות באי כוחו (המייצגים בהליך זה גם את המשיבה 4), ביקש בתגובתו לשחרר את נכסיו התפוסים על ידי המדינה. המשיב 3 עמד על החולשה הראייתית בתיק, וטען כי לא קיימת תשתית עובדתית, ולו מינימאלית, על מנת להצדיק את המשך תפיסת התפוסים. לחילופין נטען, כי שינוי הנסיבות מצדיק צמצומה של התפיסה באופן משמעותי. בין היתר, טען משיב 3, כי חלוף הזמן, הפחתת החשדות, צמצום שווי העבירה על ידי המבקשת, והעובדה שאין חולק כי מדובר בכספים כשרים, מובילים למסקנה כי המשך התפיסה המלאה אינו מידתי. עוד נטען כי למשיבה 4 נגרם נזק כבד כתוצאה מהתפיסה, ובגינה היא אינה פעילה עוד, ושיקול זה מתווסף לטעמים המצדיקים הפסקת התפיסה, או למצער - צמצומה.

13. נגד משיבה 4, חברת ביט טק, נוהל הליך תפיסה נפרד, אשר צורף להליך דנא. במהלך הזמן, שוחרר חלק מכספה של ביט טק על מנת שתוכל לעמוד בהתחייבויותיה כלפי העובדים, וכיום נותרו תפוסים אצל המדינה 900,000 ₪ של החברה. המשיבה טענה, בהליך הנפרד, כי אין הצדקה להמשך תפיסת הכספים שלה, בין היתר נוכח מסד ראייתי דל נגדה, צמצום החשד כלפיה, בשל העדרו של פוטנציאל חילוט, ונוכח הנזק הרב שנגרם לה בעטייה.

14. בדיון שהתקיים ביום 29.12.2022 חזרו הצדדים על עיקר טענותיהם. בסוף הדיון גיבשו ביניהם הצדדים מתווה אפשרי לפשרה מוסכמת; דא עקא, שבחלוף מספר ימים הודיעה המדינה כי הצעה זו אינה מקובלת עליה, ועל כן מתחייבת החלטת בית המשפט.

15. הנה, איפוא, החלטתי.

16. לאחר עיון בכתב החשדות נגד המשיבים, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, לרבות טענות ההגנה ביחס לראיות שנאספו נגד המשיבים 1, 3 ו-4, שוכנעתי כי קיימת חולשה ראייתית, משמעותית, בהוכחת אשמתם, אם יוגש נגדם כתב אישום. חולשה ראייתית זו משליכה באופן ישיר על שאלת היקף פוטנציאל החילוט.

17. לא אכחד: בהחלטות קודמות קבעתי כי קיימות ראיות שגילמו עבירה לפי סעיף 3 ב(1) לחוק איסור הלבנת הון, אשר הצדיקו המשך תפיסה מסוימת[7]. ברם, במצב המשפטי-ראייתי היום, לאחר העברת ליבתו של חומר החקירה לעיון ההגנה, ולאחר שמיעת טיעוניה הראייתיים, הצליחו הסנגורים המוכשרים להפוך את הקערה הראייתית על פיה, ואם לא להופכה ממש - אזי לחרוץ בה סדקים של ממש, לאורכה ולרוחבה, כך שספק אם תוכל עוד להכיל את הקונסטרוקציה המשפטית של המאשימה.

18. על פי טענת המדינה, בשנת 2017 הציג המשיב 3 לבנקים הצהרת נהנה כוזבת, שלפיה הוא הנהנה היחיד בחשבונות המשיבה 4; עוד הפנה בא כוח המדינה אל תעודת שינוי שם חברה שהוגשה לבנק, ביחס למשיבה 4, אף היא משנת 2017, שם נמנע המשיב 3 לגלות לבנק כי המשיב 1, (שהיה "בעל החברה", כך על פי כתב החשדות) נהנה אף הוא בחשבונות חברה ביט טק.

19. כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 30.9.2022, השאלה השנויה במחלוקת היא טיב הקשר בין המשיב 1 למשיבה 4, האם (וכיצד) השפיע קשר זה על חובת הדיווח בנדון, והאם בוצעו מעשים או מחדלים על מנת למנוע או לחבל בדיווח זה.

20. **ראשית**, החולשה הראייתית המרכזית נגד המשיבים 1, 3 ו-4, נעוצה בשאלת קיומו של היסוד הנפשי אצלם. על פי סעיף 3 ב(ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון, אין די בכך שנמסר מידע כוזב לבנקים (הצגת הצהרת נהנה כוזבת, לכאורה, או מילוי חסר של תעודת שינוי שם), אלא, שעל המדינה להוכיח כי פעולה זו בוצעה, "במטרה שלא יהיה דיווח... או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון...".

21. והנה, בתאריך 19.10.2017 נערך "הסכם שומה" בין רשות המיסים לבין המשיבה 4, ממנו עלה כי המשיב 1 (יחד עם עוד 11 אחרים) הוא "בעל זכויות ברווחים" בחברה זו (להלן: הסכם השומה). ההגנה טענה, כי הסכם השומה נערך רק לצורך טכני-מיסוי, ולא היה בו כדי להקים חובת דיווח ביחס לקשר שבין המשיב 1 לחברה ביק טק. ממילא, וכאן העיקר, ההגנה הפנתה את בית המשפט לראיות (שנמצאו, לדבריה, בחומר החקירה), שלימדו כי הסכם השומה הועבר לבנק (אחד מהבנקים) בו התנהל חשבונה של המשיבה 4 (בנק לאומי), במסגרת הליכים משפטיים שניהל נגדו המשיב 1. כך, הוצגה לעיוני המרצת פתיחה משנת 2018, במסגרתה תבע המשיב 1 את בנק לאומי; **אחד מהנספחים שצורפו להמרצת הפתיחה היה הסכם השומה.**

22. קשה בעיני, בכל הכבוד, לייחס למשיב 1 מטרה, או אף עצימת-עיניים ביחס אליה, כאשר הסכם השומה, ממנו עלה לכאורה כי הוא אחד מהנהנים ברווחי המשיבה 4, **הועבר על ידו באופן ישיר אל הבנק**, אותו בנק ממש

שאותו ניסה, כנטען, להכשיל בדיווח לרשות לאיסור הלבנת הון, באמצעות הסתרתו כמי שנהנה ברווחי המשיבה 4. בנוסף, הסכם השומה מלמד כי המשיב 1 בהכרח גם גילה לרשות המיסים על הקשר שלו עם המשיבה 4, במועדים הרלוונטיים לכתב החשדות, ופעל בשקיפות מלאה כלפיה ביחס לכך. כיצד ניתן לקבוע, איפוא, כי אדם השואף לסכל דיווח לרשות לאיסור הלבנת הון, יחשוף את אותו המידע ה"מוסתר" בפני רשות המיסים?

23. על תהיה זו משיבה המדינה כך: המשיב 1 סמך על כך שרשויות המדינה אינן "מדברות" זו עם זו; אמנם, המשיב 1 גילה על הקשר שלו עם המשיבה 4, אך עשה זאת "רק" במסגרת הסכם השומה שנערך בינו לבין רשות המיסים, במועדים הרלוונטיים לכתב החשדות. ובלשונו של בא כוחה המלומד של המדינה, עו"ד לוי: "שאלת הסכם השומה היא לא ראייה משמעותית מבחינתנו, ההגנה ניגנה על רכיב זה כדי להוכיח את תום לבו ואני משיב שגם זה חלק מהפרקטיקה. רשות המיסים היא לא גוף החייב בדיווח לרשות לאיסור הלבנת הון, גם אם היה חושף עצמו פיננסית לטאבו או לעיריית נס ציונה מבלי לפגוע, הרי שאם לא הגופים החייבים בדיווח לפי ס' 7-9 לחוק איסור הלבנת הון. הפרקטיקה, הרי ממי אני חושש שאני רוצה להסתיר את הונו? מהרשות לאיסור הלבנת הון. אני רוצה לשלם מס לרשות המיסים כי הוא מלבין את הונו, הרי אם מר חיון שאני חושב שעובדתית אין חולק שהוא הבעלים של ביט טק...".

24. תשובתה של המדינה רחוקה מלשכנע. אפילו אני כי המשיב 1 "ידע" או "בנה על כך" שרשות המיסים והרשות לאיסור הלבנת הון אינן "מדברות" (וממילא לא ברור אם יש ראייה לכך, ופשיטא שאין המדובר בידיעה שיפוטית), הרי שעצם חשיפת המידע כלפי רשות המיסים חותרת תחת האפשרות לקבוע - בוודאי ברמה הנדרשת בפלילים - כי הצהרת הנהנה הכוזבת או תעודת שינוי השם החסרה (אם היו) בוצעו במטרה להסתיר את טיב הקשר של המשיב 1 עם המשיבה 4. הרבה יותר סביר בעיני, כי אדם השואף להסתיר עובדה מעיני הרשות לאיסור הלבנת הון - לא יחשפנה בפני רשות המיסים. אבל גם אם נניח אחרת, רק לצורך הענין, הרי שלטעמי, קשה מאד לקבל כי פלוני **גילה למדינה** (רשות מיסים) **והסתיר מהמדינה** (הרשות לאיסור הלבנת הון) **בעת ובעונה אחת**. למיטב הידיעה, הרי מדובר, באותה המדינה ממש.

25. ולא זו אף זאת: גם אם נניח, רק לרגע, שרשות המיסים והרשות לאיסור הלבנת הון "אינן מדברות", והן "כבר לא", ובכלל, הכל יודעים שצהובות הן זו לזו ואפילו חתול שחור עבר ביניהן - הרי שלא ניתן לומר כך על הבנק, שגם **לו גילה המשיב 1, פוזיטיבית, ובאקט יזום של תובענה (המרצת פתיחה) - כי הוא נהנה מרווחי המשיבה 4**. נשאל, איפוא, לסיכום: ככה מסתירים? מגלים גם לרשות המיסים, וגם לבנק (ממנו מבקשים להסתיר את חלקו של המשיב 1 בביט טק, כן?) על כך שהמשיב 1 נהנה מרווחי המשיבה 4? לא נראה לי, לא נראה לי בכלל.

26. ובשולי נקודה זו נוסיף: המשיב 1 לא גילה אודות קשריו האמורים לרשות מקומית זו או אחרת ("נס ציונה", כלשון התובע), או לגורם ממשלתי שולי ("טאבו", כנ"ל); אלא, ללא אחרת ולא פחות מרשות המיסים (!). היא-היא, ולא אחרת - לה גילה המשיב 1 כי הוא נהנה ברווחיה של המשיבה 4, בין אם לצורך טכני ובין אם לאו. אמור מעתה, אחת משתיים: או שחובה להשקיף על גילוי כזה כמכרסם מאד-מאד בתיזת ההסתרה של המדינה, או שהמשיב 1 חי על הקצה ממש, כאשר מכל הגופים כולם במדינה, דווקא לרשות המיסים הוא חושף את קשריו ה"סמויים" עם המשיבה 4.

27. לסיכום, בהינתן העובדה שהמשיב 1 פעל בשקיפות מול רשות המיסים (בין היתר) בהקשר המתואר לעיל, קשה לטעון, או למצער - לקבל, כי הוא "בנה על כך" שהרשות לאיסור הלבנת הון תהא מודרת וממודרת ממידע זה. גם אם אכן לרשות המיסים אין חובת דיווח כלפי הרשות לאיסור הלבנת הון, הרי שלעת בחינת שאלת קיומו של היסוד הנפשי - **קשה להתרשם, ולקבוע, כי אדם השואף לסכל דיווח אל הרשות לאיסור הלבנת הון, יחשוף את המידע ה"מוסתר" בפני רשות המיסים.**

28. **שנית**, ולא פחות חשוב: חולשה נוספת מתמקדת בחסר ראייתי ביחס לקשר שבין המשיב 3 למשיב 1, אשר למסירת ההצהרות הכוזבות לבנקים, לכאורה, ומכאן ניתן ללמוד גם על קושי ראייתי אשר ליסוד הנפשי אצל המשיב 3 (והמשיבה 4), וביחס לחלקו של המשיב 1 בעבירה, בכלל.

29. ודוק: הרי המדינה עצמה מודה כי אין כל ראיה ישירה הקושרת בין המשיבים 1 ו-3 אשר להצהרות הכוזבות שניתנו לבנקים על ידי האחרון, אם ניתנו. בא כוח המבקשת טען כי מדובר בראיות נסיבתיות, כך: "לשאלת ביהמ"ש בענין קשירת הקשר שבין חיון לבין מר לוי אני משיב שמר חיון כפי שהעיד הוא הבעלים של ביטק והחשבון הוא לא שלו פרטי, החשבונות לא פרטיים שלו, הם החשבונות של חברת ביטק. מר לוי מעיד על עצמו שהוא המנהל של החברה. אני יכול לפרוס את הנסיבות של הפאזל. אין לי ראיה שמישהו אומר ישבנו ברחוב... יש לנו את המסמכים שהוא הגיש שמציגים שהוא שולט בביטק בעצמו, יש את אמירותיו של חיון, יש לנו את אמירות עובדיו, ולכן מה שהולך כמו ברווז ומדבר כמו ברווז ונראה כמו ברווז כנראה שזה ברווז. להגיד שהוא לא ידע מה קורה בחשבון בחברה שזורמים שם יותר מ 200 מליון זה לא עולה בקנה אחד...".

30. מכאן, אם לא ניתן להוכיח, ועל פני הדברים בשלב זה, אף לא לכאורה, כי למשיב 1 היתה מטרה לסכל או למנוע דיווח על פי חוק איסור הלבנת הון, הרי שהיעדרה של ראיה (ישירה לפחות) ביחס לקשר שבין לבין המשיב 3 בענין זה, מצביעה על היעדר מטרה משותפת של הסתרת המשיב 1 על ידי המשיב 3, בפני הבנקים.

31. נגזרת נוספת של החסר הראייתי ביחס לקשר שבין המשיבים 1 ו-3 אשר להצהרות הכוזבות, היא הקושי לייחס לנאשם 1 יסוד עובדתי, או בכלל לקשור אותו לביצוע העבירה, על פי דיני השותפות.

32. המדינה הפנתה את בית המשפט לראיות נוספות (פרט להסכם השומה), שהיה בהן, לטענתה, כדי לקשור בין המשיב 1 לבין המשיבה 4, במועדים הרלוונטיים לכתב החשדות (עדויות עובדים במשיבה 4, עדותו של המשיב 1 כעד במשטרה, במסגרת תיק אחר, ועוד). מעבר לעובדה שספק רב אם די בראיות אלה כדי להוכיח את הקשר הנטען, הרי שאין בהן כדי להתגבר על החסר הראייתי המשמעותי ביחס להתקיימות היסוד הנפשי אצל המשיבים החשודים, וביחס לחלקו הפיזי של המשיב 1 בעבירה שיוחסה לו.

33. בהתאם לחולשת הראיות שהוצגה לעיל, ברי שעל נקודת האיזון ביחס לתפיסת התפוסים להשתנות, כפי שנקבע בפסיקה (בש"פ 1093/20 **דבש נ' מדינת ישראל** (14.2.2020) בפסקה 6, וההפניות שם, להלן: **דבש**).

34. אשר לשווי העבירה - המדינה טענה, לאורך כל הפרשה, באופן עקבי ועיקש, ועד להגשת כתב החשדות ממש, כי היקף העבירה הוא כ-200 מיליון ₪. והנה, בכתב החשדות, פחת הסכום ל-111 מיליון ₪. זה המקום לציין את מה שאמור היה להיות ברור מאליו: אין המדובר בשינוי של מה בכך. 90 מיליון שקלים נמוגים, כך סתם? לו אני בנעלי המדינה, אותה מדינה שטענה בלהט, לאורך חודשים ארוכים, כי ידם של המשיבים היתה במעל של כ-200 מיליון ₪, ועתה "נחתך" הסכום בכמעט מחצית, הרי שלאחר שהייתי מתגבר על מבוכתי, הייתי יוצא מגדרי להסביר לבית המשפט איך וכיצד הוסר חשד מעל 90 מיליון ₪? האם דווח על נתח זה מהסכומים? האם מדובר בטעות חשבונאית? רק למדינה הפתרוני. בין כך ובין כך, התנהלות זו של המדינה ממחישה את הכוח האדיר שבידה עת היא תופסת תפוסים ומזומנים, ואת חובתה לעשות כן בזהירות מופלגת - בוודאי עובר להגשת כתב אישום והרשעה (שהרי מדובר בתפוסים של בעלי חזקת חפות) - קל וחומר שעה שהיא אדוניה הבלעדיים של החומר הראייתי, והיא שמחליטה ומגלה טפח ממנו לבית המשפט. יודגש, כי אני סבור שהמדינה נהגה בזדון חלילה, או בחוסר תום לב, או שהסתירה טפחיים; אבל, בכל זאת: לטעון, למעלה משנה, אודות עבירה פלילית שבוצעה בכ-200 מיליון ₪, על כל המשתמע מכך, ואז, בהינף קולמוס וללא כל הסבר (הס מלהזכיר התנצלות, רחמנא ליצלן) - "לרדת" לסכום של כמעט חצי מכך - לא עולה בקנה אחד עם התנהלות ראויה המצופה מן המדינה. גם לענין זה חייבת להיות משמעות והשלכה על הבקשה דנא, ועל כן אביאנה בחשבון, בהחלט. אך יובהר מיד: ענין זה הוא בשולי ההחלטה, ורק בנוסף לכל האמור לעיל, ובל יטעה הקורא לחשוב כי "השורה התחתונה" נגזרת רק או אפילו בעיקר מביקורת זו.

35. נחזור למסלולנו: פוטנציאל החילוט נגזר משווי העבירה, אמנם, אך גם מדיות הראיות (ענין **דבש**, בפסקה 6). נוסף לכך, כפי שכבר קבעתי בהחלטתי הקודמת, יש ליתן משקל של ממש לעובדה שמדובר בכספים כשרים (שמקורם אינו בעבירה), אשר לגביהם נקבע בפסיקה כי ככלל בתי המשפט אינם נוהגים להורות על חילוטם, או בוודאי שלא על מלוא חילוטם - וזאת להבדיל מכספי עבירות המקור, או רווחים שצמחו כתוצאה מביצוע עבירה (ע"פ 6352/17 **מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים** (8.4.2018)).

36. לא התעלמתי מע"פ 5316/22 **מדינת ישראל נ' פרנקו** (10.11.2022), שם קבע בית המשפט העליון כי קביעת פוטנציאל החילוט הזמני נשענת גם על הענישה הנוהגת בעבירה, ועל המדינה להציג לבית המשפט עמדה המבוססת על פסיקה הנוהגת באשר להיקף החילוט האפשרי בסופו של ההליך.

המדינה הפנתה את בית המשפט, לאורך כל טיעוניה בפרשה זו, אל ע"פ 1872/16 **דז'לדטי נ' מדינת ישראל** (18.5.2017), שם דחה בית המשפט העליון ערעור נגד גזר דינו של בית המשפט המחוזי, לאחר הרשעה לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון, בגדרו הורה על חילוט רכוש בגובה **מלוא** שווי העבירות. כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 31.7.2022 עניינו של **דז'לדטי** אינו רלוונטי למקרה דנא, ושם היה מדובר בנסיבות שונות לחלוטין, וחמורות מהמקרה דנא (ראו פסקה 27 להחלטתי). לבד מפסיקה זו, לא הונח בפניי תקדים אחר, בכדי לנסות ולשכנע כי מן הראוי לתפוס סכום כזו או אחר.

37. אזכיר עוד, כי קבעתי כבר שגם אם לשונו היבשה של חוק איסור הלבנת הון מאפשר חילוט מלא של שווי העבירה בסוף ההליך אם יורשעו החשודים, הרי ש - "יקשה לאמוד - גם התובע האופטימי ביותר, חילוט של

עשרות רבות של מיליוני שקלים בתיק כגון דא"; מסקנתי התבססה אז על טיב העבירה (סעיף 3ב(1) לחוק איסור הלבנת הון, להבדיל מסעיף 3 (א) לחוק או עבירות אחרות, חמורות יותר, שיוחסו למשיבים 1 ו-3 בתחילה), חוסר התחכום בביצועה (אם בכלל בוצעה, כאמור), והעובדה שמדובר בכספים כשרים, על כל המשמעויות הנלוות לכך.

38. היום, אל החסר ה"עונשי", ואל הנסיבות שפורטו לעיל, מצטרפת גם חולשה ראייתית ממש, וגם צמצום "שווי העבירה", הנטען.

39. בנוסף לכך, ראיתי לנגד עיני את חלוף הזמן הרב שחלף מאז מועד התפיסה הראשוני - אוגוסט 2021, ואת העובדה שמדובר בחשודים חפים מפשע, אשר לא יכול להיות חולק שנגרם להם נזק כתוצאה מהתפיסה הממושכת.

בעיקר הבאתי בחשבון, בעניין זה, את טענותיה של המשיבה 4, שלפיהם היא חדלה מכל פעילות, ונמצאת בהליכי סגירה, כתוצאה מהתפיסה הממושכת בעניינה, ובנסיבות המתוארות לעיל מדובר בפגיעה לא פשוטה.

40. סוף דבר, איפוא, שנראה כי צדק בית המשפט המחוזי הנכבד, עת קבע בהחלטה מושא הערר האחרון, כי התמונה תתבהר לאחר שההגנה תקבל את ליבת החומר. הנה כי כן, לאחר התבהרותה של התמונה, ולאור כל האמור לעיל, אני קובע כי פוטנציאל החילוט, אם יהא בכלל חילוט, יהא סמלי הרבה יותר מזה שאליו נושאת המדינה את עיניה, גם לאחר תיקון הסכום, ובהתאם אני קובע כי על המדינה להשיב את התפוסים לידי המשיבים, כולם, זולת כך:

א. המשיב 1 - 2 מיליון ₪ יוותרו בידי המדינה.

ב. המשיב 3 - 500,000 ₪ יוותרו בידי המדינה.

ג. המשיבה 4 - 150,000 ₪ יוותרו בידי המדינה.

ד. בנוסף, יוותרו בידי המדינה תפוסים המוחזקים אצלה לצורך ראיית גרידא - מחשבים, מסמכים, וכיוצא באלה, ותו לא.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"ג, 08 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.

זכות ערר כחוק.

[1] פרט למשיבה 4, לה הושבו חלק מהתפוסים.

[2] במבוא לכתב החשדות נכתב בטעות, יש להניח, "הנאשם 2" (המשיב 3).

[3] במקור, ועד לאחרונה ממש, דיברה המדינה על לא פחות מכ - 200 מיליון ₪.

[4] נכס נדל"ן בשווי 55 מיליון שקלים השייך למשיב 1, תפיסת כלי הרכב ברישום בלבד, החזקת זכויותיו של המשיב 3 בנכס נדל"ן השייך לו, ותפיסת האופנוע שלו ברישום בלבד - הכל על פי הקבוע בהחלטתי בעמ' 15-17.

[5] קבעתי כי ניתן להסתפק בתפיסת בתי המגורים של המשיבים 1 ו-3 (ראו עמ' 11-12 להחלטתי זו).

[6] סכום שירד בהמשך, כאמור, ל-111 מיליון שקלים.

[7] תפיסה חלקית, לטעמי - מסקנה אשר התהפכה בבית המשפט המחוזי, שקבע תפיסה מלאה.